

6

Cù Thái Hậu Nội Lôi Đình

Hậu cung tung bùng lên trong tiếng đàn sáo réo rất âm vang. Thái giám, cung phi, mỹ nữ tập nập ra vào, nhiều người chạy chân không bén đất.

Cù Thái Hậu bày yến tiệc giữa đêm, biến hậu cung nhà Triệu thành một tiên lầu trên đất Hán.

Hậu cung đã từng chứng kiến bao chuyện nhơ nhớp do Cù thị gây ra nhưng nào ai dám hé môi.

Vài ba ngày Thái Hậu lại truyền bày yến tiệc, nhất nhất mỗi thứ từ ca nhạc, y phục đến món ăn đều theo đúng với lối Tàu. Cù thị muốn cho tình nhân và em trai mình tận hưởng những thú vui còn đượm nhiều hương vị của đất nước Tàu.

Cung phi, mỹ nữ đều một loạt ăn mặc theo cung tần của hoàng đế, nhơn nhơn trong vườn Ngự Uyển, đèn lồng sáng trên tay uyển chuyển uốn mình theo điệu nhạc.

Hàng trăm mỹ nữ được tuyển chọn học theo vũ khúc trong hậu cung Hán đế để chúc rượu dâng hoa.

An Quốc Thiếu Quý và Cù Lạc mặt tình nghiêng ngửa, nhắc nhở đến những thú vui bốn mùa ở đền kinh đất Hán.

Giờ phút ấy An Quốc không còn là sứ giả nữa mà đã trở thành một vị Vương đế. Hấn ngã ngón bên mình Thái Hậu trước mặt bọn cung tần, thái giám, giữa lúc Cù Lạc say sưa với hương sắc diễm kiều của đoàn mỹ nữ vừa bị tiến cung.

Hậu cung nhà Triệu đã biến thành một tửu điếm. Các phi tần uất nghẹn, bầm gan trước sự chuyên quyền của Cù Thái Hậu nhưng ai dám hé môi để phải mất đầu.

Biết bao nhiêu cung nữ vì để lộ nét buồn trên gương mặt hay chống lại sự sàm sỡ của tướng Cù Lạc mà phải bị hành hạ thảm thương.

Uất khí đã bao trùm lên cung cấm, nhưng Cù Thái Hậu vẫn ngang nhiên đùa cợt với tình nhân trước mắt mọi người.

Sau khi hạ lệnh cho Đô thống Phi Hồng Xà, đem binh mai phục bắt đồng đảng của Hoàng Quốc Kính và bí mật cho ban dò thám sát hại Thái Tử, Cù thị khoan khoái vô cùng và tin tưởng vào sự thành công chắc chắn của mình. Từ nay, bà sẽ là bá chủ nước Nam này.

An Quốc Thiếu Quý đã ngà ngà say. Sự kính cẩn giả vờ hàng ngày để qua mặt quần thần giờ phút này cũng tiêu tan mất! An Quốc ngòì sát vào mình Cù thị cất giọng lè nhè:

- Hậu ơi, Hậu! Rót rượu vào để cạn chén cùng ta.

Cù thị nhìn người yêu say sưa, ngây ngất trong tiếng nhạc vang lừng:

- Chàng hãy uống đi để mừng thành công của chúng ta! Giết Kiến Đức, diệt bè đảng Hoàng Quốc Kính, nước Nam từ nay trong tay thiếp.

- A ha! Nước Nam này trong tay hậu và trong tay ta nữa chứ! Ta là vua mà!

Cù Lạc đang nằm bên cạnh đoàn mỹ nữ nghe lọt những lời ấy vào tai, vụt ngồi dậy cười to lên:

- Ô! Cả hai chưa chi đã bội bạc ta! Nếu không có đại quân của Cù Lạc trấn giữ Phiên Ngung này thì làm vua với ai chứ?

Cù Thái Hậu nhìn em cười ngặt nghẽo:

- Thôi đi ông tướng! Chưa chi đã sợ mất phần? Ai sẽ làm Tổng trấn Hán triều trên đất Nam khi sáp nhập vào đất Hán?

Cả ba cùng cười vang động hậu cung khiến bọn nhạc công kinh sợ ngưng tiếng đàn, tiếng sáo, bọn cung phi run rẩy nép mình vào màn trướng.

Ở đây họ rất sợ những giờ phút nguy hiểm này. Thái Hậu và hai thượng tướng kia, khi giận lên hay vui thái quá, bọn cung tần, thái giám rất dễ mất đầu!

Cái chết như chập chờn trước mắt và âm ảnh họ mãi không thôi.

Cho nên mỗi lần Cù thị, An Quốc Thiếu Quý hay Cù Lạc làm ầm lên là cung phi, thái giám, nhạc công đều run sợ cho tính mạng mình và đồng bạn.

Thái Hậu đang vui cười bỗng nghe ngưng tiếng nhạc và mắt bóng các cung phi thì quắc mắt nhìn lên:

- Bây đầu? Ai cho phép ngưng tiếng nhạc? Có muốn mất đầu chẳng?

Âm nhạc lại nổi lên réo rắt. Các cung phi, mỹ nữ lại rời chõ núp uyển chuyên bước ra và ai nấy đều nhìn Thái Hậu lăm lét, kinh hoàng.

Thái Hậu đã nằm xuống bên sứ giả, nhìn tình nhân với đôi mắt đăm đuối, đê mê...

Từ bên ngoài, một hộ vệ quân tiến vào quỳ xuống. An Quốc Thiếu Quý, Thái Hậu và Cù Lạc đều ngồi phất dậy nhìn.

Thái Hậu cất tiếng hỏi:

- Hộ vệ quân! Chuyện gì thế?

- Dạ có đôi đũa trướng dọa thám khản khoản xin vào yết kiến.

An Quốc thét lên:

- Bảo hấn sáng mai sang dinh ta! Ta đang vui, sao lại đường đột vào đây?

Cù thị đưa mắt nhìn An Quốc Thiếu Quý rồi bảo tên hộ vệ:

- Cho hẳn vào.

Bà nói nhỏ bên tai người yêu:

- Thiếp nghi có chuyện chẳng lành! Bình thường có bao giờ chúng dám đường đột như thế đâu.

Đội trưởng dọ thám từ bên ngoài khúm núm đi vào quỳ thụp xuống.

Cù thị hỏi:

- Chuyện gì thế, nói mau?

Đội trưởng nhìn quanh rồi đáp:

- Xin thái hậu cho mọi người ra ngoài, vì là chuyện cơ mật.

Thái Hậu nhìn vẻ hốt hải của đội trưởng không dám chậm trễ, vội cất tiếng:

- Tất cả hãy ra ngoài đóng chặt cửa lại.

Đội cho bọn chúng đi rồi. Đội trưởng khẽ tâu:

- Tàu thái hậu và nhị vị tướng quân, Lê Hồng và bè đảng đã vào ngục cứu thoát Hoàng Đề đốc.

Cù thị, An Quốc, Cù Lạc đều sừng sốt kêu lên:

- Sao? Mi bảo sao? Hoàng Quốc Kính trốn thoát? :

Thấy Cù thị đỏ ngầu đôi mắt, tức giận nhìn hẳn, đội trưởng run rẩy đáp:

- Vâng!... Lê Hồng đã ngang nhiên vào ngục... Cứu cha từ đêm qua...

Thái Hậu thét lên:

- Quân canh, Ngục trưởng đâu? Ban dọ thám đâu? Chúng bây chết hết rồi sao? Để cho con tiện tỳ hành động như vậy?

Viên đội trưởng hồn phi phách tán lập cập nói:

- Dạ... Dạ... Chúng con đều có mặt ở đây! Có cả công tử Phi Hồng Phong kéo quân tiếp cứu... Nhưng chúng con không làm gì được vì chúng thả bọn tử tù ra.

An Quốc quát to lên:

- Đồ ăn hại! Võ sĩ đâu? Mau bắt tên Ngục trưởng đến đây.

Cù thị đã bình tĩnh trở lại, khuôn mặt trở nên lạnh lùng sâu hiểm. Bà khẽ nói:

- Hãy khoan! Chàng để mặc thiếp!

An Quốc Thiếu Quý, Cù Lạc đều kinh ngạc nhìn Thái Hậu.

Cù thị khẽ bảo:

- Chuyện này rất quan hệ, không nên làm ồn lên, sẽ bất lợi nhiều hơn.

Rồi thái hậu quay sang hỏi đội trưởng dọ thám:

- Chúng bây lục soát khắp hoàng thành chưa?

- Tàu Thái Hậu! Đội tuần cảnh của đô thống dưới quyền điều khiển của công tử Phi Hồng Phong đã hợp với đội dò thám lục soát suốt ngày hôm nay vẫn vô hiện quả.

Thái Hậu ngồi xuống lẩm bẩm:

- Như vậy, chúng đem Đê đốc về đâu? Có thể chúng đưa Hoàng Quốc Kính vào trú ẩn trong dinh Lữ Gia chăng?

Đội trưởng dò thám lắc đầu:

- Tàu thái hậu! Chắc chắn là chúng không đến đó vì quanh vòng dinh Quốc Công lúc nào cũng có quân ta mai phục! Đội dò thám ta còn lẫn lộn cả bên trong, nhưng không hề thấy Lê Hồng héo lánh tới.

An Quốc Thiếu Quý cũng nói vào:

- Hậu chớ quan tâm đến lão già ấy.

Bây giờ thì lão chỉ nghĩ đến sự an thân mà thôi.

Cù Thái Hậu nhìn An Quốc lắc đầu:

- Đối với kẻ thù, chính những lúc ta khinh thường chúng là đáng sợ nhất. Lữ Gia qua mắt chàng và bọn dò thám ăn hại kia, chớ làm sao qua được mắt thiếp.

An Quốc Thiếu Quý có vẻ sững sốt trước lời nói của Cù thị:

- Kia! Hậu đã tìm ra được điều gì ư?

Cù thị gật đầu:

- Lữ Gia giả vờ hàng phục ta mà vẫn âm thầm vận động các lão quan chống lại ta. Việc cứu Hoàng Đê đốc, chắc chắn là do sự sắp đặt của lão già ấy. Chớ ở Phiên Ngung này ai dung dưỡng cho Lê Hồng hành động như thế? Hơn một tháng nay, Lữ Gia cáo bệnh không đi chầu nhưng quân dò thám cho biết những lời tấu rối của các lão quan đều là ý kiến của lão già ấy.

Cù Lạc bỗng hỏi:

- Hiền tỷ lấy gì làm bằng cứ mà quyết đoán như vậy?

- Hiền đệ cứ tin lời ta. Ban dò thám riêng của ta cho biết chắc chắn là mỗi buổi chầu xong, bọn lão quan đều đến dinh thự Lữ Gia để hội họp. Chúng vào dinh bằng con đường bí mật nên lũ ăn hại của sứ giả làm gì biết được.

An Quốc Thiếu Quý cúi đầu khó chịu vì những lời hống hách của Cù Thái Hậu, sự khó chịu đó làm cho hắn càng tức giận ban dò thám.

An Quốc bỗng quay lại thét viên đội trưởng:

- Nhà ngươi còn đứng đó làm gì nữa? Bước ngay đi và tìm bắt cho được Hoàng Quốc Kính, bằng không hãy đem chiếc đầu ngươi về đây.

Đội trưởng run rẩy trước lệnh truyền nghiêm khắc đó. Hấn ngược nhìn Cù Thái Hậu như van xin cầu khẩn vì biết rằng chỉ có Thái Hậu là có uy quyền tuyệt đối có thể cứu sống được hấn...

Nhưng Thái Hậu vị nể người yêu và ân hận vì những lời nói vừa rồi làm chạm lòng tự ái của An Quốc nên im lặng để mặc An Quốc la hét.

Cù Lạc là một viên tướng từng xông pha trăm trận nên rất khinh thường việc Hoàng Quốc Kính thoát thân.

Hấn khẽ nói:

- Hoàng Quốc Kính có thoát ngục cũng chẳng nghĩa lý gì đối với quân binh của ta. Tại sao hiền tử và sứ giả có vẻ bận tâm đến thế?

Cù thị đáp:

- Hiền đệ quên rằng Hoàng Quốc Kính là đề đốc hộ thành ư? Hấn thoát được tất nhiên toàn thể Hộ vệ quân đều theo về với hấn. Đây là lực lượng đáng sợ vì chúng ngày đêm ở kề cận bên ta và rất thông thuộc đường lối trong hoàng cung.

- Nếu hiền tử lo ngại thì nội ngày mai, em sẽ cho quân ta thay thế Hộ vệ quân và đuổi chúng ra khỏi hoàng thành.

- Hiền tử rất muốn như vậy, nhưng đã làm thế thì ta phải chiếm hấn nước nam này. Chứ thay đổi Hộ vệ quân là loạn lên ngay.

Cù Lạc đứng lên:

- Hiền tử cứ lo ngại hão huyền. Đối với quân Nam, năm vạn quân của em cũng đủ tiêu diệt chúng! Tại hiền tử cứ chần chờ mãi mới trễ nải đến thế này.

An Quốc Thiếu Quý nhìn Cù thị nói:

- Tình thế này, chúng ta không nên kéo dài thêm nữa hậu ạ. Dù sao cũng phải thay thế đoàn quân hộ thành, chứ để chúng theo về với Hoàng Quốc Kính thì chúng ta làm sao trở tay kịp.

Cù thị lặng yên suy nghĩ rồi gật đầu nói:

- Vâng! Hiện tại, việc thay đổi hộ vệ quân rất cần thiết, vậy hiền đệ cứ thi hành. Ta được tin Đô thống Phi Hồng Xà và bọn dò thám ở bờ Nam Hải rồi thì quyết định việc chiếm Phiên Ngung.

Cù Lạc đứng lên nói:

- Xin kiêu từ hiền tử và sứ giả. Em cần sắp đặt quân binh sẵn sàng để thay thế hộ vệ quân.

Cù thị nói:

- Hãy khoan! Em đừng làm náo động cả hoàng thành. Để ta tìm cách đưa đội hộ thành đi nơi khác trước đã... Ta không nên đàn áp chúng.

Cù Lạc phì cười:

- Tùy hiền tử định liệu thế nào cũng được. Thực ra đối với ba nghìn quân hộ thành này quân binh của em không đánh cũng tan.

Cù Lạc nói xong cười ha hả rời hậu cung về dinh. Thái Hậu nhìn theo vô cùng lo ngại.

Biết lấy cơ gì để đưa đoàn quân hộ thành đi nơi khác bây giờ?

Thực tâm Cù thị chưa định ra mặt chiếm nước Nam vì bà còn muốn lợi dụng lòng trung liệt của một số quân binh và dân chúng còn từng phục Ai vương. Bây giờ thay đổi Hộ vệ quân một cách đột ngột bằng cách đàn áp chúng thì dân tình và quân sĩ đều thấy rõ mưu của bà...

Cù thị phân vân lắm.

Bỗng bà nghĩ đến đoàn quân của Đô thống Phi Hồng Xà. Sao mãi không thấy chúng trở về! Công việc ra thế nào vẫn không thấy một ai về báo tin?

Có giết được Thái Tử Kiến Đức và bắt được bè đảng của Hoàng Quốc Kính chưa? Kế hoạch của bà thành bại thế nào?

Thấy Cù thị ngồi trầm lặng suy nghĩ. An Quốc Thiếu Quý xích lại gần người hỏi:

- Hậu định thế nào? Ta đàn áp hộ vệ quân ư?

Cù thị ngã vào lòng An Quốc Thiếu Quý nói:

- Trước tình thế này, ta không làm sao khác được. Thiếp chỉ phân vân không hiểu vì sao Phi Hồng Xà đi mãi không về? Nếu giết được Kiến Đức và bắt trọn bè đảng Hoàng Quốc Kính ta sẽ chiếm Phiên Ngung ngay.

An Quốc Thiếu Quý lộ vẻ lo âu lắm lắm:

- Đàn áp hộ vệ quân! Đàn áp hộ vệ quân!

Cù thị nói:

- Chàng chớ lo! Thiếp sẽ phân tán chúng ra các vùng lân cận. Đợi khi quân của Cù Lạc xâm nhập hoàng thành chiếm hết những vị trí quan trọng, thiếp sẽ tuyên bố là hộ vệ quân toan làm phản nên phải đưa đi trấn các nơi xa. Đội nào chống lại ta cho diệt ngay.

Cù Thái Hậu ngưng lại một phút rồi nói:

- Tuy nhiên, để đề phòng bất trắc, chàng nên huy động ban dọ thám canh phòng khắp nơi trong hoàng thành và bao vây dinh thự Lữ Quốc Công. Biết đâu chúng sẽ tìm phương thế chống lại...

An Quốc Thiếu Quý đứng lên nói:

- Được rồi! Hậu an lòng. Việc đó để mặc tôi lo liệu.

Cù thị cũng đứng lên tiễn An Quốc ra cửa, rồi quay vào truyền thái giám cho đòi Phó Đề đốc hộ thành đến hậu cung tức khắc.

Nhưng thái hậu nào ngờ là tất cả việc bàn tính của mình và An Quốc Thiếu Quý đều không lọt qua mắt thái giám Hồ Lý, bộ tướng của Lữ quốc công.

Hồ Lý quyết đến báo tin cho Lữ quốc công hiểu rõ tình hình, để kịp chuẩn bị đối phó.

Được lệnh của Cù Thái Hậu, phó đề đốc hộ thành vội vã về dinh triệu lập Hộ vệ quân, để phân tán đi các ngả. Trong lòng Phó đề đốc không một chút nghi ngờ.

Tiếng chuông thì thùng trong dinh làm cho toàn thể hộ vệ quân thức giấc kinh hãi chạy ủa ra sân.

Đội cho chúng sắp xong đội ngũ, phó đề đốc cất tiếng đồng dục:

- Quân sĩ, thái hậu vừa được tin, quân nổi loạn từ ba mặt kéo đến hoàng thành, nên truyền hộ vệ quân ra đón đầu chúng.

Các người hãy chuẩn bị lên đường trước khi trời sáng.

Đội hộ thành gồm toàn những quân thiện chiến được tuyển chọn từ các nơi gửi về.

Chúng rất được lòng vua và sẵn sàng hiến thân vì chúa.

Trước kia chúng được đặt dưới quyền chỉ huy của Hoàng Đề đốc nên được luyện tập rất kỹ càng: Vũ nghệ từng người, thế trận từng đội đều hơn hẳn cách cánh quân khác.

Phó đề đốc là người trung thực chỉ biết tuân lệnh vua, nên dù tình riêng lúc nào ông cũng mến phục hoàng đề đốc, song đối với Ai vương vẫn một lòng trung...

Riêng đoàn quân hộ thành, từ lúc Hoàng Đề đốc bị hạ ngục, chúng bắt đầu rời rạc và mất hăng hái hơn trước nhiều.

Được lệnh phó đề đốc, chúng liền phân ra làm ba đội gươm giáo chính tề, nhưng không biết phải đi về đâu?

Phó đề đốc nhìn qua một lượt rồi hạ lệnh cho các Đội trưởng kéo đi ngay và tự mình đốc xuất đoàn quân đi về hướng Bắc.

Hai đội hộ vệ quân kia, tiến về hướng đông và tây, người người đều yên lặng nhưng rất phân vân không hiểu phải giáp chiến với quân nổi loạn từ đâu đến? Và chúng thuộc vào nhóm nào?

Đội quân cuối cùng vừa ra khỏi cổng dinh thì phó đề đốc cũng lên ngựa. Nhưng một bóng đen từ trên ngọn cây vụt nhảy xuống chặn trước đầu ngựa.

Phó đề đốc toan thét gọi quân canh thì bóng đen đã nói:

- Phó đề đốc đừng làm náo động! Có lệnh của Lữ quốc công đây.

Bóng đèn bước đến gần đầu ngựa thì Phó đề đốc đã nhận được kẻ lạ, vội kêu lên:

- Ô! Công tử Lữ Kỳ!

Lữ Kỳ nhìn trước... Nhìn sau rồi bảo nhỏ với phó đề đốc:

- Xin ngài vào thư phòng, chúng ta nói chuyện dễ hơn.

Phó đề đốc nhìn theo đoàn quân vừa khuất dạng rồi đưa Lữ Kỳ vào thư phòng.

Lữ Kỳ liền lấy một phong thư đưa cho Phó đề đốc, nói:

- Phó đề đốc tin tưởng vào lòng trung của lữ quốc công chăng?

- Trời! Sao công tử hỏi vậy? Có bao giờ tôi dám nghi ngờ hay trái lệnh quốc công đâu?

Lữ Kỳ tiếp:

- Tình thế rất nguy ngập! Quốc Công hiện nay chỉ mong toàn thể tướng sĩ hãy tin cậy vào người để cứu nước. Đây bức thư của người gửi cho phó đề đốc.

Phó đề đốc vội vàng mở thư ra xem:

Phó Đề đốc nhĩ giám,

Tình thế hiện nay rất nguy ngập cho đội hộ thành vì Cù thị đang lập mưu đàn áp.

Phó đề đốc phải hoàn toàn tin tưởng ở ta để đối phó với chúng.

Mưu mô của Cù Thái Hậu là phân tán Hộ vệ quân để cho quân Hán thay thế giữ hoàng cung và sẽ loan truyền là Hộ vệ quân làm phản...

Phó đề đốc đừng mất mình tĩnh, hãy lảng lạng cho quân hộ vệ ra khỏi hoàng thành rồi tụ họp lại và đưa đến vùng rừng núi thôn Cao Đồng, sẽ có người đến đón.

Phó đề đốc nên thi hành theo lời dặn dò của ta, đừng để hỏng cả mọi việc.

Suốt đời vì dân, vì nước, ta chưa hề phản bội ai. Phó đề đốc hãy tuân lệnh để cứu dân thoát vòng nguy khốn.

Tề tướng Lữ Gia

Phó đề đốc xem xong thư, thất sắc nói:

- Phiên công tử về nói với Lữ Quốc Công là tôi sẽ theo đúng lệnh truyền của ngài.

Ông nói xong, nhảy phóc lên mình ngựa tiếp:

- Tôi cần phải đi ngay và đúng giờ Ngọ trưa mai sẽ đến thôn Cao Đồng chờ tin của quốc công.

Lữ Kỳ đáp:

- Phó đề đốc đi được bình an, tôi sẽ thừa lại bá phụ tôi.

Phó đề đốc giục ngựa lướt qua cổng rào, chạy theo đoàn quân hộ thành, trong lúc ấy công tử Lữ Kỳ cũng lần vào bóng tối, leo lên ngọn cây ra khỏi vòng dinh.

Chàng cấp tốc về dinh cho Lữ Quốc Công biết rõ tình hình.

Thái Hậu sự tỉnh giấc, mở mắt nhìn. Trời chưa sáng hẳn! Tiếng khánh đồng vẫn văng vẳng bên tai.

Cù thị cau mày, ngồi dậy cất tiếng hỏi:

- Chuyện gì thế? Sao lại đánh thức ta?

Thế nữ ngừng tay, không gõ vào chiếc khánh đồng nữa, quỳ thụp xuống tâu:

- Tâu Thái Hậu! Có quan Đô thống Phi Hồng Xà từ Nam Hải trở về. Người muốn yết kiến Thái Hậu có việc cần.

Cù thị hỏi dồn tới:

- Người ở đâu? Sao không đưa vào đây?

- Tâu thái hậu! Người đang đợi lệnh ở phòng khách.

Cù thị đứng phắt dậy, mặc áo choàng, bước sang phòng bên và khép chặt cửa lại.

Vừa thấy Thái Hậu, Đô thống Phi Hồng Xà đứng lên thi lễ:

- Kính chúc Thái Hậu trăm tuổi! Thần vừa mới về đến đây.

Cù thị hỏi ngay:

- Thế nào? Công việc ra sao?

Phi Hồng Xà đáp ứng:

- Tâu thái hậu... Công việc bất thành!

Cù thị sừng sốt hỏi:

- Người bảo sao? Bất thành? Tại sao bất thành?

- Tâu thái hậu! Khi thần đến vùng mò châu thì Thái Tử đã trốn mất.

Cù thị nóng nảy thét:

- Trốn thoát! Còn lãnh binh Kỳ Vệ? Còn quân sĩ? Chúng làm gì mà không giữ được Kiến Đức?

Như đã sắp đặt sẵn câu trả lời, Phi Hồng Xà tâu:

- Tâu Thái Hậu! Trong việc này, hạ thần ngờ là Lãnh binh Kỳ Vệ âm mưu cứu Thái Tử.

- Kỳ Vệ cứu Kiến Đức? Hắn có thể bội phản ư?

- Tàu thái hậu đúng thế! Khi thần kéo quân đến nơi thì hấn bảo Thái Tử đã trốn thoát. Và chỉ bắt được một thiếu nữ. Thần hạ lệnh lục soát khắp doanh trại và tra khảo thiếu nữ để tìm ra manh mối thì chính bọn của Kỳ Vệ lại cứu thoát tội nhân rồi đường hoàng ra cửa chính bằng một chiếc xe song mã.

- Quan đô thống đã bắt được bọn chúng rồi chứ?

Phi Hồng Xà vội tâu:

- Tàu thái hậu! Thần cho quân sĩ đuổi theo nhưng bị chúng phục binh tiêu diệt tất cả. Từ lúc đó, Lãn Binh Kỳ Vệ bắt đầu chống báng lại hạ thần.

- A! Tên phản tặc! Hấn dám trở mặt như thế ư? Quan đô thống đã bắt hấn về đây chưa?

Đô thống Phi Hồng Xà nín lặng nhìn xuống đất đáp nhỏ:

- Tàu thái hậu! Thần mang theo một số quân rất ít, làm sao đủ sức bắt Kỳ Vệ.

Cù thị cả giận thét:

- Hèn nhất! Đường đường là quan Đô thống đương trào lại sợ tên phản bội thế ư? Thế quan Đô thống không xấu hổ khi nhìn mặt ta sao? Như vậy không bỏ đi còn trở về làm gì nữa?

Phi Hồng Xà cúi gằm xuống, mặc tình cho Thái Hậu mắng nhiếc.

Một lúc, thấy Thái Hậu dịu bớt xuống, hấn khẽ tâu:

- Thái Hậu bớt con thịnh nộ, cho thần được giải bày. Tất cả quân sĩ đều theo về với Kỳ Vệ. Thần có liều thân cũng không bắt được hấn mà còn bị hại là khác.

Cù thị cũng nhận thấy hành động của Phi Hồng Xà là đúng, nhưng nhất định không để yên cho tên Lãn binh bội phản. Phải bắt cho được Kỳ Vệ đem về đây, bằm vằm cho nát mới đã cơn giận của bà.

Bà quay lại bảo Phi Hồng Xà:

- Đô thống nghe lệnh đây. Hãy điếm một nghìn quân thiện chiến kéo đến Nam Hải bắt tên Kỳ Vệ về đây. Nếu hấn chống lại cứ giết đi...

Đô thống kinh hãi tâu:

- Tàu Thái Hậu!

Cù thị gạt ngang:

- Thôi! Quan Đô thống đừng bàn cãi vô ích. Hãy thi hành đúng theo lệnh truyền của ta. Không bắt được Kỳ Vệ thì đừng gặp mặt ta nữa...

Đô thống Phi Hồng Xà chết điếng trong lòng vội vã cúi chào rồi lui ra.

Từ Nam Hải về đây, ông chưa kịp ghé ngang dinh thự để thăm hai con, liền vội vã đến đây ngay. Thái Hậu không thấy sự tận tâm của ông còn nặng lời trách mắng.

Nhưng đã biết rõ tình hình Thái Hậu nên quan Đô thống vội kéo quân đi ngay không dám chần chờ để thăm các con.

Quan Đô thống đi rồi. Cù thị vẫn chưa hết bức tức. Bà xô cửa bước vào ra ngoài hành lang. Bầu trời còn mờ tối... Bình minh chưa ló dạng ở chân trời.

Hơi gió lạnh thoang thoảng bay làm cho Thái Hậu rùng mình. Thái Hậu vừa quay trở về phòng đã chú ý đến tờ giấy hoa tiên đặt trên án thờ.

Biết có kẻ gian lẩn vào phòng Thái Hậu toan tri hô lên nhưng nhìn quanh, bà thấy gian phòng trống lạnh.

Bà bước đến án thờ, cầm lấy mảnh hoa tiên đọc nhỏ:

Thái Hậu nhĩ giám,

Xin Thái Hậu hãy bình tĩnh đừng làm náo động. Kẻ hèn này đến đây với lòng hòa hiếu, muốn bàn với Thái Hậu một việc rất có lợi cho Thái Hậu.

Hiện kẻ hèn này đang ở trong vườn Ngự Uyển, nếu Thái Hậu rộng lòng cho yết kiến hãy mở cửa phòng cho ánh sáng lọt ra ngoài! Bằng Thái Hậu tri hô lên, xin cáo từ chờ dịp khác.

Đảo Kỳ Sa

Dưới tờ giấy hoa tiên không có chữ ký mà chỉ có ba chữ Đảo Kỳ Sa.

Cù Thị lẩm bẩm:

- Đảo Kỳ Sa! Đảo Kỳ Sa!

Thái Hậu vụt nhớ ra. Phải rồi, đây là vùng đảo ngoài khơi Nam Hải thuộc hướng Nam. Chốn đó là nơi tụ họp của bè đảng quân hải khấu Tạ Liên Hồng. Đã nhiều phen đem quân đánh dẹp nhưng không diệt được chúng.

Cù thị nhủ thầm:

- Nhưng tại sao, hôm nay chúng lại dẫn xác đến đây để xin yết kiến mình? Nếu chúng không gây hấn thì chắc có điều gì muốn bàn bạc đây?

Cù thị phân vân không biết có nên tri hô lên cho vũ sĩ đón bắt hấn hay nên cho gặp mặt.

Thái Hậu đã cầm chiếc dùi đồng trên tay. Bà chỉ cần đánh vào chiếc khánh ba tiếng, thì bọn vũ sĩ ủa ra bắt kẻ gian tức khắc.

Nhưng Cù Thái Hậu ngẫm nghĩ, nếu kẻ gian định ám hại mình thì hẳn đã thi hành lúc nãy, cần phải chi lên vào phòng để lại phong thơ. Hẳn hành động như thế là cốt ý muốn giao hòa. Trong tình thế hiện tại, Hoàng Quốc Kính thoát ngục, Thái Tử Kiến Đức trốn mất, dân chúng đang rục rịch toan làm phản, nếu được bọn Tạ Liên Hồng theo giúp, đỡ cho bà biết mấy.

Cù thị nghĩ thế nên quyết định gặp mặt kẻ gian, Bà bước lại phía cửa mở toang cho ánh sáng lọt ra ngoài...

Cù Thái Hậu trở vào trong ngôi xuống cầm đôn chờ đợi. Bà không quên đặt chiếc khánh đồng bên cạnh, để phòng khi bất trắc, đánh to lên kêu cứu.

Gió từ bên ngoài bay vào lạnh lạnh, vườn đêm êm đêm vắng vẻ...

Cù thị lắng đợi một hồi vẫn không nghe một tiếng động nhỏ. Hay là kẻ gian chờ đợi quá lâu đã rời đi nơi khác?

Cù thị toan đứng lên, bỗng nghe đánh vụt một tiếng. Một bóng đen từ bên ngoài nhảy vụt vào.

Cù thị cố giữ vẻ bình tĩnh, mở ta mắt nhìn bóng đen. Đây là một thanh niên khôi ngô tuấn tú, mình mặc áo chèn màu nâu, đầu chịt khăn đen, cạnh sườn mang một thanh đao...

Thanh niên vừa nhìn thấy Cù thị vội cúi đầu thi lễ:

- Kê hèn xin ra mắt Thái Hậu!

Cù thị nghiêm sắc mặt hỏi:

- Người là ai?

Thanh niên cúi đầu xuống lần nữa rồi cung kính đáp:

- Tâu Thái Hậu, kê hèn này, vượt hàng trăm dặm đường từ đảo Kỳ Sa đến đây chỉ mong gặp Thái Hậu để tâu lên một việc.

- Người muốn tâu việc gì?

- Tâu Thái Hậu! Kê hèn này là Tạ Liên Phương, con ruột của Tạ Liên Hồng đến xin Thái Hậu để tâu lên một việc.

Cù thị cười gằn:

- Hừ! Thì ra Tạ Liên Hồng đã biết tội, muốn xin về hàng phục ư?

Tạ Liên Phương ngẩng đầu lên nói:

- Tâu Thái Hậu! Cha thần lúc nào cũng muốn về với triều đình, nhưng ngặt vì không người giúp đỡ. Khi được lệnh Thái Hậu cho bắt vợ con Đề đốc Hoàng Quốc Kính người liền kéo quân đi ngay.

Thái Hậu kinh ngạc hỏi:

- Người nói sao? Ta có ra lệnh cho Tạ Liên Hồng bao giờ?

Tạ Liên Phương vội đáp:

- Chính tráng sĩ Kỳ Phúc đã mang tin đến cho cha thần và bảo là Thái Hậu sẽ thưởng công nếu bắt được mẹ con Lê Hồng.

Thái Hậu chợt hiểu là bọn dọ thám của An Quốc Thiếu Quý đã mượn danh nghĩa của mình dụ bọn hải tặc.

Cù thị gật đầu nói:

- A! Ta nhớ ra rồi? Vậy cha ngươi hành động chưa?

Tạ Liên Phương ngậm ngùi nhìn xuống đất thuật lại tỉ mỉ trận tấn công vào Hạnh Hoa thôn, khiến lâu la chết như rạ, Kỳ Phúc bị giết rất thảm thương.

Sau cùng Tạ Liên Phương nói:

- Tâu Thái Hậu! Hiện nay cha thần vẫn nằm trong tay Tiêu Hà lão hiệp ở Hạnh Hoa thôn. Thần đã kéo tàn quân về đảo Kỳ Sa, tập luyện thuần thực nhưng liệu sức khó tấn công vào Hạnh Hoa thôn, vì chúng phòng thủ rất kỹ lưỡng và dân chúng các làng lân cận đều theo về với chúng.

Cù Thái Hậu lo ngại nói:

- Bọn Hạnh Hoa thôn định khởi loạn phải không?

Tạ Liên Phương kinh ngạc hỏi:

- Thái Hậu chưa hay biết gì cả ư? Chúng có bao giờ từng phục triều đình đâu? Các phủ huyện lân cận hiện đang sống trong tình trạng phập phồng lo sợ không biết chừng sẽ đánh úp ngày nào.

Cù thị bỗng nói:

- Ngươi đến đây với ý định xin ta giúp quân tiêu diệt phái võ Hạnh Hoa thôn chứ gì?

Tạ Liên Phương khôn ngoan đáp:

- Tâu Thái Hậu! Thần đến đây cốt chỉ báo tin cho Thái Hậu được biết. Còn việc đánh chúng hay không, tùy Thái Hậu liệu vì đây là đại sự. Cách thực tập luyện quân sĩ và chiêu mộ dân chúng của Tiêu Hà lão hiệp đủ chứng tỏ là chúng có ý định xa vời, chứ không phải là để phòng thủ Hạnh Hoa thôn đâu.

Cù thị im lặng suy nghĩ. Bà thực không ngờ trong một đêm mà nhiều việc dồn dập xảy tới, làm gián đoạn kế hoạch sắp đặt của bà. Nếu đem quân đi đánh Hạnh Hoa thôn thì sự phòng thủ Phiên Ngung rất suy yếu.

Mà chắc gì quân sĩ lại sẵn sàng hy sinh để chiến đấu với phái võ hiệp từ bao nhiêu năm cầm đầu nền võ hiệp trên đất nước này.

Hơn nữa, nếu để quân triều giúp bọn hải tặc Tạ Liên Hồng không khỏi gây bất mãn trong quân sĩ và dân chúng.

Thái Hậu chợt nghĩ đến đội quân Hán của tướng Cù Lạc.

Hay là cho quân Hán theo giúp bọn Tạ Liên Hồng tấn công vào Hạnh Hoa thôn?

Bọn Tạ Liên Hồng là quân cướp bể, chúng có thể liên kết với bọn giặc bể Tàu mà mượn quân! Ai đâu ngờ vực được bà!

Suy nghĩ kỹ càng, Cù thị khẽ hỏi:

- Người còn bao nhiêu quân mà không dám đương đầu với bọn Hạnh Hoa thôn?

- Tàu Thái Hậu! Độ hai nghìn lâu la nhưng chúng không được thiện chiến.

Thái Hậu hỏi:

- Ta giúp người cứu thoát Tạ Liên Hồng và tiêu diệt Hạnh Hoa thôn thì cha người có đồng ý theo ta không?

Tạ Liên Phương liền quỳ thụp xuống tàu:

- Nếu được Thái Hậu rủ lòng thương, chúng thần nguyện kết cỏ ngậm vành.

Giữa lúc đó, bên ngoài có tiếng vó ngựa rộn rịp, tiếng hò hét vang rền. Thái Hậu đoán chắc quân Hán đã xâm nhập hoàng thành.

Tạ Liên Phương vọt nhìn ra ngoài thấy trời sáng hẳn thì vọt kêu lên:

- Chết! Trời đã sáng.

Thái Hậu đứng lên nói:

- Người an tâm! Đã có ta đây!

Bà toan cất tiếng gọi thế nữ thì một tên vũ sĩ từ ngoài nhảy vọt vào hốt hải:

- Tàu Thái Hậu! Nguy lắm rồi! Quân Hán đã tràn vào hoàng cung và chiếm giữ những nơi trọng yếu.

Cù thị thản nhiên đáp:

- Thế à! Chúng không giết bây đâu mà sợ?

Tên vũ sĩ và Tạ Liên Phương đều kinh ngạc nhìn Thái Hậu, không hiểu vì sao bà lại nói thế.

Cù thị từ từ bước ra khỏi phòng nhìn xuống vườn Ngự Uyển. Cung tần, mỹ nữ đều nhón nháo chân động cả lên. Họ ùn ùn túm lấy đồ đạc chạy sang cung Cù thị.

Thái Hậu vội thét lên:

- Đứng lại! Chuyện chi mà bây làm ồn lên thế?

Cung phi, mỹ nữ dừng chân nhìn cả lên. Có tiếng đáp:

- Tàu lệnh bà! Quân Hán đã tràn vào hoàng cung.

Cù thị đáp:

- Ta đã biết! Bây cứ an tâm trở về phòng, chúng không làm hại ai đâu!

Cung tần, mỹ nữ trước lệnh truyền của Thái Hậu riu ríu vâng lời, nhưng trong lòng chưa hết lo âu. Dù chưa phải là nạn nhân của quân Hán nhưng họ đã từng nghe dân chúng ngoài thành nói đến sự tàn bạo của quân Hán mà ghê sợ.

Thấy bọn cung tần bót nhón nháo, Thái Hậu trở vào phòng bảo tên vũ sĩ:

- Người hãy huy động toàn thể vũ sĩ đến đây và tìm gặp tướng Cù Lạc mời vào đây cho ta dạy việc.

Tên vũ sĩ vâng dạ nhưng nét mặt vẫn chưa hết băn khoăn.

Cù thị thấy thế, vội trấn an lòng hắn:

- Người cứ tự nhiên hành sự! Quân Hán vào hoàng thành để giúp đỡ ta, chớ không giết hại bậy đâu.

Tên vũ sĩ vừa ra ngoài thì Tạ Liên Phương đã nói:

- Tàu Thái Hậu! Xin cho phép thân được trở về đảo Kỳ Sa, sớm chừng nào hay chừng nấy.

Cù thị nhìn viên tướng trẻ khẽ nói:

- Người đừng lo sợ! Ta truyền cho Cù Lạc đến đây là cốt mượn quân Hán để đánh phá Hạnh Hoa thôn. Ta sẽ bắt chúng cải trang làm giặc bề để tiện sát nhập với bọn lâu la của người. Như vậy ta sẽ tránh được tiếng không hay.

Tạ Liên Phương nhìn Cù thị, thầm ghê sợ mưu mô của bà. Thật ra Thái Hậu định thế nào cũng được vì ý muốn của Tạ Liên Phương khi đến Phiên Ngung là cốt liên kết với Thái Hậu để đánh phá Hạnh Hoa thôn, chứ không hề mong được Thái Hậu giúp quân.

Bây giờ, nếu được quân Tàu theo giúp thì còn gì hơn nữa.

Bên ngoài, Cù Lạc bỗng bước vào nhìn Cù thị tươi cười:

- Hiền tỷ vừa lòng chứ. Hoàng thành đã nằm trong tay chúng ta rồi.

Bỗng nhìn thấy Tạ Liên Phương. Cù Lạc nghiêm sắc mặt hỏi:

- Gã kia là ai?

Thái Hậu đáp:

- Đây là sứ giả ở đảo Kỳ Sa, đến đây để cấp báo việc cơ mật...

Cù Lạc không chú ý đến Tạ Liên Phương nữa, quay lại nói tiếp:

- Bây giờ, chị yên tâm rồi chứ. Dù bọn chúng có nổi loạn lên, ta cũng đủ thì giờ tiêu diệt.

Cù thị đáp:

- Hiền đệ hãy thận trọng lời nói. Chị chưa muốn quân ta bạo động. Hãy dùng mưu lược chiếm nước Nam. Nếu thôn tính nước này mà hao binh tổn tướng thì ta hành động lâu rồi, đâu để mãi đến bây giờ. Hiện tại chị cần em giúp một việc...

Cù Lạc nói:

- Việc gì, chị cứ nói.

Cù thị chỉ Tạ Liên Phương rồi nói:

- Phái võ Hạnh Hoa thôn nóng lòng vì Đê đốc Hoàng Quốc Kính bị hạ ngục đang huy động dân chúng, tập luyện quân sĩ cốt ý khởi loạn. Bọn hải khấu đảo Kỳ Sa cho người đến đây đề nhờ ta giúp sức diệt bọn chúng để cứu chúa đảng là Tạ Liên Hồng. Chị muốn nhờ em giúp vài nghìn quân để thi hành việc đó.

Cù Lạc ngẫm nghĩ rồi nói:

- Chị sợ dân chúng nổi loạn khi quân Hán xâm nhập hoàng cung mà nay lại mượn quân Hán đánh Hạnh Hoa thôn thực em không hiểu chị nghĩ thế nào?

Cù thị đáp:

- Hiền đệ an lòng! Chị đã toan tính kỹ càng rồi. Quân Hán sẽ thay đổi y phục thành quân hải khấu, lẫn lộn với lâu lo thì dân chúng làm sao biết được.

Cù Lạc ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Bọn Hạnh Hoa thôn ghê gớm thế nào mà chị lại chú ý đến thế? Quân sĩ địa phương không đàn áp nổi chúng ư?

Cù thị đáp:

- Em chưa hiểu rõ thế lực của chúng. Hạnh Hoa thôn là nơi quy tụ anh hùng hào kiệt trong nước. Uy thế của phái võ đó rất to. Chúng nổi lên kêu gọi toàn thể các phái võ trong nước chống lại bọn ta thì sẽ nguy hiểm vô cùng. Thà rằng chúng ta diệt chúng trước là hơn.

Cù Lạc cúi đầu chào chị rồi nói:

- Hiền tỷ an tâm! Hãy để mặc em lo liệu. Hắn quay sang Tạ Liên Phương bảo:

- Trang sĩ hãy theo ta về dinh. Ta sẽ cấp quân cho rồi lên đường ngay.

Tạ Liên Phương vâng dạ rồi cúi chào Cù Thái Hậu ra cửa, trong lòng hết sức vui mừng...

Cù Lạc bỗng quay lại dặn dò:

- Quân hộ thành đã ra khỏi Phiên Ngung hồi cuối canh tư, em đã cho bọn dò thám theo dõi. Chị nên loan tin bội phản của chúng thì em cất quân đuổi theo ngay.

Cù thị gật đầu toan quay vào phòng thì tên vũ sĩ lúc nãy bước đến:

- Tâu Thái Hậu! Con đã huy động toàn thể vũ sĩ đến trước hồ sen trong vườn và chờ lệnh Thái Hậu.

Cù thị sực nhớ đến bọn vũ sĩ tin cậy của mình liền bước theo hắn ra vườn. Bọn vũ sĩ nhìn thấy Thái Hậu đều thụp xuống cúi đầu.

Thái Hậu nhìn qua một lượt rồi nói:

- Hỡi toàn thể vũ sĩ. Từ bao nhiêu năm nay các ngươi đã theo ta, ta đã hết lòng trọng đãi, song chưa có dịp thấy rõ lòng tận trung của các ngươi. Tình thế hiện giờ

đã đến lúc quyết liệt. Hôm nay các người thấy quân Hán vào chiếm hoàng cung không phải là do lệnh tướng Cù Lạc đâu, mà do lệnh của ta. Họ phòng giữ hoàng cung là để bảo vệ cho ta vì quân hộ thành toàn khởi loạn.

Tất cả vũ sĩ đều kinh ngạc kêu lên:

- Trời! Có thể như vậy sao?

Cù Thị làm như không chú ý đến sự sùng sốt đó, tiếp lời:

- Bởi thế, ta không tin ai được nữa ngoài các người. Ta mượn quân sĩ của Cù Lạc là để phòng giữ hoàng cung vì biết rằng các người không thể nào chống nổi đội hộ thành. Bao giờ tiêu diệt được chúng, ta sẽ tuyển chọn đội quân khác thay thế vì quân Hán sẽ rút đi ngay.

Có tiếng hỏi:

- Tàu Thái Hậu! Thái Hậu định đàn áp đội hộ thành ư?

Cù thị đáp:

- Ta sẽ kêu gọi chúng trở về, nhưng nếu chúng trái lệnh ta sẽ dùng đến vũ lực.

Bọn vũ sĩ lặng lẽ cúi đầu, trong lòng họ không khỏi ngờ vực nhiều điều.

Đã từng sống gần gũi với đội hộ thành, họ biết rõ chúng không hề có ý âm mưu làm gì đâu!

Trong lúc Hoàng Đề độc bị hạ ngục bất thành linh mà chúng còn không bạo động thay, huống chi nay, khi đương sự, chúng khởi loạn có ích gì?

Tuy nhiên, thấy Thái Hậu cứ đề quyết là chúng bội phản, bọn vũ sĩ chỉ biết cúi đầu nghe theo chớ làm sao dám cãi lại.

Cù thị thấy thế, tưởng lầm là các vũ sĩ tin tưởng lời nói của mình, nên truyền lệnh:

- Từ nay trở đi, các người cần phải canh phòng nghiêm mật hơn. Hễ thấy dạng một tên hộ thành nào lảng vảng tới đây là bắt giết ngay, đừng để chúng lọt vào phá phách hoàng cung. Các người hãy thận trọng.

Các vũ sĩ đều vâng dạ, nhưng không một ai ngẩng đầu lên. Cù thị nhìn qua một lượt rồi trở về phòng riêng.

Đã quá giờ Mão, nắng lên rực rỡ, chiếu long lanh trên những đám lá xanh non mơn mướt trong vườn.

Thâm cung vẫn im lìm không tiếng động, các cung phi mỹ nữ vẫn còn kinh sợ trước sự xâm nhập quá đột ngột của quân Hán vào giữ hoàng cung.